

O tem smo mi drugi kmalu izvedeli. Vse se nam je čudno zdelo, vse, od kraja do konca. Tistega purčka smo šli večkrat gledat. Kaj vam pravim, čisto je ozdravel, čisto. Hudega sosedovega strica se pa zdaj boje, hudó boje . . .

J. S.

Ne devajte vsake reči v usta.

Bogumil je imel navado, da je vsako reč, ki jo je dobil v roke, vtaknil v usta. Radi tega so ga starši pogosto opominjali, še celo kaznovan je bil, a poboljšal se le ni.

Nekega dne so zboleli njegova mati. Poklicani zdravnik izjavi, da so se mati močno prehladili, ter jim napiše zdravilo. Po zdravnikovem odhodu pošljejo mati v lekarno po zdravilo. Prinesla je je starejša sestra, ter postavila na mizo poleg postelje. Ko Bogumil steklenico z zdravilom zapazi, seže neopažen trenutek po nji, nagne jo k ustom in nekaj izpije. Kmalu pa se ga loti glavobol in grozne želodčne bolečine. Zvijal se je kakor črv, če stopiš nanj. Njegov obraz je bil bled in popolnoma izpremenjen. Oči so mu bile izbuljene; na ustnicah pa se mu je zbirala zelena pena. Oče in bolna mati sta se silno prestrašila, ko sta ugledala Bogumila na peči. Skoro že ni mogel več govoriti.

„Najbrže se je ustrašil psa, s katerim se je igral popreje!“ je ugibala sestra.

„Pa vendar ni pes stekel? Ko bi ga bil ugriznil?“ premišljujejo oče. Ali nobene rane ni najti na njegovem telesu.

Hitro spet pozovejo zdravnika. Komaj pa ga ta ogleda, že zakliče: „Moj Bog, deček je zastrupljen!“

Prav tačas pa so že tudi mati opazili, da je steklenica z zdravili skoro do polovice prazna.

Deček, ki se je skoro zavedel, je priznal, da je izpil materino zdravilo. Tisto zdravilo pa je bil močen strup, ki ga je zdravnik zapisal zoper materino bolezen. Mislite si, kakšen strah je zavladal med domačimi, ko je zdravnik povedal, da bode deček le počasi okrevал.

Pa celo zdravnika je goljufalo. Bogumil je hiral in hiral. Vsa zdravila mu niso pomagala. Revež je moral zgodaj pod zemljo. Žalost staršev in sestrice je bila tolika, da se ne dá popisati.

In kaj bi rekli, če bi trdil, da je tudi med vami dosti otrók, ki imajo tako razvado, da zanesó vse v usta, kar najdejo bodisi na cesti ali doma?

Večkrat sem celo opazil, da učenci, ako jim s peresa kane na zvezek črnijo, obližejo z jezikom, kar ni le grdo, ampak tudi nevarno!

Proč s takimi razvadami, kdor si hoče ohraniti dragoceno zdravje!

Fr. Teran.

Dežek.

Dete ljubo, veš,
Kaj pomenja dež? —
Gledi, to nebo
Božje je okó:
Gleda z neba dol
Našo skrb in bôl.
Kadar ni skrbi,
Ljubko se blišči;
Ko pa vidi greh,
Nebu zgine smeh.
Mine je radost,
Mine veselost . . .
V hipu se zmračí,
Črno zatemni —

Potlej mu gorje
Lajšajo solze,
Dokler pri ljudeh
Ne izgine greh,
Padajo solzé
V nitih čez polje.
Ko pa mine greh,
Spet mu pride smeh;
Pa se spet zvedri,
Solnce zablišči . . .
Kaj pomenja dež;
Prosi le Boga,
Čistega srca!

Vneslav.

